Meie aptheker seisis, nagu oleks tema sammaks nõiutud. „Kui kena ja armas! Mis kuju, mis heal!“ — nenda lendas läbi tema meele ja wälgu kiirusel muutis osawõtmine ennast imestawaks rõõmuks ja igaldawaks lootuseks.

Nii halwaste, nii kohmetanud wiisil, ei olnud meie aptheker wist weel iialgi ühe noore neiu teenistust tallitanud. Neiu peale waadates ei pannud tema tähele, et abiline tema eest wälja astus ja wäga hea meelega kena ostja teenimist oma peale wõttis.

Weel kostis armas, täis heal segades Amor'i wacse ohwri kõrwa, weel otsistwad tema silmad seda hiilgawat kuju, kui wõeras juba läinud oli. „Kes see on?“ — see küsimine äratas unistajat jälle elule ja liikumisele ja selgema meelega kui arwata wõis, ütles tema järsku õpipoisile: „Ruttu, wõta müts, mine kaugemalt selle preili järel ja waata, missugusesse majasse tema sisse läheb.“ Õpipois naeratas mõistwalt ja lippas wälja.

Esiteks otsis nüüd peremees seletust oma abilise poolt: „Kes see preili on? Kas tunnete teda?“ „Ei,“ oli wastus, „mina tunnen, ilma kiitlemiseta, küll enamist kõik noored neiud siin linnas, pealegi weel kenad, aga selle kenaduse kätki ei ole wist mitte Bautz'es seisnud.“ Büchner pahandas ennast küll natuke oma abilise nähtawa osawõtmise

üle, waigistas ennast aga ruttu ja ütles wägise rahule sunnitud healega: „Noh, eks meie saa kuulda, mis sõnumit Adolf toob.“

Hea pool-tunni pärast, mis aga Büchner'il igawene pitk pool-pääwa olema näitas, tuli õpipois tagasi ja andis aru, preili olla kaupmees Hinzmeier'i majasse Kraam-turu ääres läinud, tema olla küll tüki aega lähedal ootanud, aga wälja ei ole preili mitte enam tulnud.

„Kas kaupmees Hinzmeier elab üksi selles majas?“ küsis Büchner. „Ja,“ oli wastus, „tema elab seal üksi oma prauaga ja kahe tütrega.“ „A-ha, üks neist see siis wist on.“ „Hoidku, neid tunnen mina wäga heaste; pitkad ja musta juuksetega ja kenad neiud on nemad küll ka, aga nii kui see!“ tähendas abiline. — — „Noh, ja, kes see siis wõib olla?“ „Wist üks wõeras, sest linnas tunnen mina kõiki, mis kahe jala peal käib; on wist üks tuttaw ümbertkaudu, üks „kirikutütar“ maalt, sest „Jumala-sõnaga maalt“ käiwad Hinzmeier'id kõige rohkem ümber ja tütreid on seal igal poolel.“

Seal oli nüüd hea nõu kallis. Mil wiisil pidi nüüd waene liblikas kõrwetatud tiiwadega teada saama, missuguses kirikumõisa-aidas see kena roos õitses? Aga siin tuli kawala Adolf'i osawus appi. „Herra Büchner,“ ütles tema, „kui minule